

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa C. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
przeciwko Skarbowi Państwa - Generalnemu Dyrektorowi Dróg Krajowych i
Autostrad w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 października 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 23 stycznia 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.700,- (dwa tysiące siedemset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

C. sp. z o.o. z siedzibą w P. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 23 stycznia 2019 r., którym zmieniono wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 9 kwietnia 2018 r., poprzez zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa - Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad na rzecz powoda kwoty 129 150 zł.

W niniejszej skardze oparto się na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., podnosząc, że w sprawie występuje następujące istotne zagadnienie prawne: „czy wykładnia postanowień specyfikacji istotnych warunków

zamówienia (SIWZ) w przypadku, gdy wykonawca nie zwrócił się do zamawiającego o wyjaśnienie treści SIWZ na podstawie art. 38 ust. 1 i 4 p.z.p. pozwala na zastosowanie reguły interpretacyjnej (art. 65 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 139 ust. 1 p.z.p.), że niedające się usunąć w drodze ogólnych reguł wykładni oświadczeń woli wątpliwości interpretacyjne powinny być interpretowane na niekorzyść autora tekstu wywołującego te wątpliwości, tj. na niekorzyść zamawiającego ("in dubio contra proferentem") czy też ta reguła interpretacyjna nie ma zastosowania do wykładni postanowień SIWZ w przypadku, gdy w razie wystąpienia obiektywnych wątpliwości interpretacyjnych wykonawca, pomimo spoczywającego na nim obowiązku, nie zwrócił się do zamawiającego o wyjaśnienie treści SIWZ na podstawie art. 38 ust. 1 i 4 p.z.p."

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. – zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z dnia 14 września 2012 r., I UK 218/12 – nie publ.), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z dnia 24 października 2012 r., I PK 129/12 – nie publ.). Wspomniane wątpliwości muszą znajdować się w związku przyczynowym z rozstrzygnięciem sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2014 r., III CZP 79/14, BSN 2014, nr 11, s. 7), który powinien wynikać z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r., III CZP 71/13, nie publ.). Istotne zagadnienie prawne należy bowiem postawić w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by mogło być rozpatrywane w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego, a wątpliwości z nim związane muszą mieć charakter wyłącznie prawny, czyli nie mogą obejmować elementów stanu faktycznego sprawy (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2012 r., III CZP 14/12, z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14 – nie publ.). Kolejnym niezbędnym elementem uzasadnienia tej przesłanki jest wskazanie przepisu prawa,

który wzbudził poważne wątpliwości (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2014 r., II PK 257/13, nie publ.), a także różnych możliwych sposobów jego interpretacji, wynikających z judykatury lub piśmiennictwa, w tym również zajęcia przez samego skarżącego stanowiska co do rozstrzygnięcia sprawy oraz przyczyn wadliwości zaskarżonego orzeczenia (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2013 r., III SK 54/12, nie publ.). Wymagania tego nie można zastąpić postawieniem samych pytań do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2011 r., I PK 52/11, nie publ.) Jednocześnie zagadnienie prawne może zostać uznane za istotne tylko wtedy, kiedy Sąd Najwyższy nie wyraził jeszcze stanowiska w związku z przedstawionym problemem, a w przypadku istnienia rozstrzygnięcia problemu – nie zaszły żadne okoliczności faktyczne uzasadniające jego zmianę (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP 2003, nr 13, poz. 5).

Przedstawione zagadnienie prawne nie spełnia powyższych wymagań. Doczekało się już bowiem rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy w powoływanym zresztą przez skarżącego w skardze kasacyjnej wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2014 r. (IV CSK 626/13, OSNC-ZD 2015, nr 3, poz. 46), zgodnie z którym w razie zawierania umowy w trybie zamówień publicznych i powstania wątpliwości po stronie wykonawcy co do treści SIWZ, art. 38 p.z.p. stanowi w zw. z art. 354 § 2 k.c. nie tylko uprawnienie, ale także obowiązek wykonawcy zwrócenia się do zamawiającego o wyjaśnienie treści SIWZ. Niespełnienie tego wymagania nie może stać się zatem przyczyną zarzutów wobec zamawiającego, choćby ten był autorem postanowień umownych wiążących strony, a ryzyko niewystąpienia o udzielenie wyjaśnień powinno spoczywać na samym wykonawcy. Dlatego przedstawione zagadnienie, jako rozstrzygnięte, nie może stać się przyczyną przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c., o kosztach postępowania kasacyjnego rozsądził natomiast na podstawie art. 98 § 1 i art. 99 k.p.c.

